

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

«Ημές άληθινή τευ ιστορία! Αξιωματικός στό ρωσικό στρατό. Η παραίτησι του και τό απετράπημά του στό έξοχικό του υπέρικο. Συναγωνισμός φευδολεγίας! Πώς δυό συγγραφείς έκαναν χρυσές δουλειές. Η ιστορία του λιονταρίου και του κροκοδειλού. «Η Επαυλής του Ψεύδους». Χ.τ.λ. χ.τ.λ.

Σ' αποκαλυψθήσει σιμείου μιτροστά στό διασημότερο φεύγη θλιψ τών έποχών! Δεν τόν ξέρετε; Είντε ό βαρδούνος Μυγχάουζεν! Σέ λέγο πορεύεται, στη Γερμανία, νά του στήσουν τόν ανδρώντας του: Θύ τόν παραπήσουν καβάλλα, άπαντι στό περιόρημα «καισέρ... άλογο», μαζί απ' τις καλύτερές του ιστορίες...

Η ιστορία που δηγεται σχετικής ύδωνος είνε ή έξης:

«Κάποτε έμεναν καμαροτός, καβάλλα, σε μιά πόλη που είχε ωφελείται, φαντάντα πόλη είχε πέσει έπανω στ' άλογο μου, πώσι μάτι τη σέλλα, και τύκανταν στή μέθη. Άλλο τόπο το ποτίστησε μιά βρύση. Χαλάρωσαν το χαλάρωσά, τ' αλογο έσποντε τόν μεσ' στό νερό και άρχισε νά πίνη... Τι δημά ήταν έσπειν! Έπινε, έπειν και δεν σίρψαν διώλων τό κεφάλι του. Πέραν όμως πολλή Γ' άλογο μου έξασκονθισθείσε νά πίνη! Ή δέρα του μοικάνα κατάπληξη! Γιατί τόπε τό κεφάλι μου, και τί νά δο; «Οσο νερό έπειν τ' άλογο μου άπο μαρός, τονφευγε, άπο πάσω, γιατί τό σώμα του είχε κατεί στά δύο, τό πιστο μέρος έπεινε και όλο τό νερό γιαντών απ' την τόντα!»...

Σ' από τό μασ άλογο λοιπον πρόσειται νά στήσουν τόν βαρδόνο. Τό άγαλμα του θύ στηρή στό Μποτενβέροντ, στή ούρη τον ποταμού Βέζε, στό Αννόβερο τής Γερμανίας. Μερισοί, έν τοιτούς, άφονταν νά ποτεφούν ότι ο περιφέρως βαρδόνος Μυγχάουζεν έχεις πρωματικά! Από νά είναι τάχα τιμούσα η θριάμβος για τόν μεγαλείτερο φεύγη τού κόσμους! Μάλλον τό δεντέρο, άφο τό κατάφερε ώστε και ή ζωή του άλογου νά περάσει για ψέμμα...

Άφορομή τής διωτιστίας αυτής, είνε ή ιστορίες άρρενως, πού τόν έκαναν διάσημο. Η ιστορία αυτές δημοσιεύθηκαν, πρότη φορά, χωρίς τή συγκατάθεση τού βαρδόνου, μέ τόν τίτλο «Τά Παραμύθια τού βαρδόνου Μυγχάουζεν, απ' τόν φύλο του λογογράφο Ερρίκο Ράστε. Τό παράδειγμα του Ράστε, τό μαμήθρα κι άλλος ένας λογογράφος, δ' Πορεϊδόπος Μπύγκερο, δ' άπο δημοσιεύτης, μέ τέλενος, μά σερά δέν ίστορίες τού βαρδόνου Μυγχάουζεν. Στόν πρόλογο τής επόδεσθης τον, δράματάν του ήταν ήτοριες αυτές δέν ήσαν άποκυντατα τής φανασίας τον, άλλά ή ποτή έπανώρητης τόν δάκρυν είχε άσωσει άπο τό στήμα τό ίδιο τού βαρδόνου. Η έπιμονή του, κι οι ίντερβολαικοι τού δρόσοι, έγιναν δινούς άρρωμη, θύστε νά γεννηθούν ίντοφες διτή έλεγε ψέμματα, κι ήταν ή ιστορίες ήσαν, πέρα για ψέμμα, δεξές του έπινοθεις...»

Κι διως είνε έξασφισμένο ότι ο βαρδόνος Μυγχάουζεν έχει — έχει... στ' άληθινα! Τ' δονού του ήταν Τεράτωνος Κάρολος Φρειδερίκος φύλο Μυγχάουζεν, και παταγόντας άπο μά παλαιοτάτη άριστοςφατική οίκογενεια τής Γερμανίας. Γεννήθηκε στή 11 Μαΐου τού 1720, «Υπερέτησε ώς άξιωματικός στό πασσαρά στρατό — πράγμα τού ήταν πολὺ συνηθισμένο, τότε, στούς νεαρούς Γερμανών, που ζητούσαν τική. «Επι τέσσερα χρόνια πολεμησε έναντιον τόν Τούρκων. Τό 1750 παρηγήθη απ' τό στρατό. Ελκή ήσει αρκετά τόν σκληρό βιό τών στρατεύσεων και τόν πολεμων και ήθελε νά ξενογραφητή. Απούρθηκε, τότε, στό οίκογενειασώ τον κτήμα, κι έκει άρχισε νά μαζίνη λίγους φύλους, γύρω άπο τό φιλόδεσμο πάντα τραπέτει του, και νά τους δηγεται διάφορα παραμύθια, ίπτο τίταν προσωπικών του άνωμήσεων, χαριτωμένες τερατολογίες...»

Στό σπίτι του σίγχραζαν κι οι δυό φιλόλογοι, πού άντερέστησε παραπάνω, κι οι κυνήγοι Ρομάναγερ. Ο κυνήγος απότος, δηγούμενος τόν διαφόρους κυνηγητικούς του άθλους, τούς... πιπέραν τόπο πολὺ δύστε δ' βαρδόνος, πού ήταν, κι απότος, μασώδης κυνήγος, προσωπιδούς νά τόν ίντερβάλλη. Γι-

νόταν, δηγωδή, ένα είδος συναγωνισμού, μεταξύ τους, πουδς θύ πει τά μεγαλείτερα και διασκεδαστικότερα για τήν παρέα ψέμματα...

Οι δύο φιλόλογοι, πού παρασκοπούσαν από τόν συναγωνισμό, ώπαν βρέθηκαν, άργοτερα, σ' έποχες απόλυτας, θεμάτων τίς ιστορίες πού τούς δηγετείτο, μέ τόπο χιονιού, ο βαρδώνος, και σκέψθηκαν νά τίς συγκεντρώσουν και νά τίς έδασσον. Και πραγματικά, μέ τίς έδασσεις τους απότες, έκαναν χρυσές δοιάεις! Τό παραμύθια τού βαρδώνου Μυγχάουζεν δημιουργήθηκαν, πρώτη φορά, στή 1785, κι απ' τόν έποχη έπεινη, έγιναν κτήμα δύο χρόνων...

* * *

Κάποτε έγινε, στή Γερμανία, δημοφήρματα για τό «καιαί είνε ή πιό διαδεδομένη και δημοφιλής τερατολογία», απ' τίς ιστορίες τού βαρδώνου. Τόν περισσότερον ψήφους, λοιπον, πήρε η ιστορία που έτυγχωμέτα: «Μπρός γρεμώς και πίσι φέμια, ή ή ιστορία που λιονταριού, τού προκοπεδών, και τής σιναντήσεως τουν στό χειμός τής αθέστουν.

Η ιστορία απότη είνε ή έξης :

Κάποτε, λέσι ο βαρδώνος, κυνηγήθησε μόνος του στό δάσος. Σαγνάκια παρουσιάζεται μπροστά του ένα λιοντάρι, μέ πάλι ώριμες διαθέσεις. Ό βαρδονός τό βάζει στό πάδια. Τρέχει, τρέχει, σάν τρελλός, και φθάνει στήν άγριας γρεμού, στό βάθος τού δύο πόδιον ήσαν νερά. Τό λιοντάρι έρχοται τρέχοντας, πάσι του. Κάνει νά γνωστή, τότε, πρός τή μερά τού γρεμού, και τί νά δή; Μέσο απ' τά νερά τής άβυσου, είχε βγει ένας τερατώς προκόπευτος, μέ τό στόμα δράστησε έπονο τον προκόπευτο! Ή ο βαρδώνος, σ' απότη τό μεταξάν γιαμένος στό νερό, περιμενει, περιμενει, άλλα δέν άσκει τίτοπε... Πλέονει, τότε, θάρρος. Βγάζει ένα τό κεφάλι — και τί βλέπει; «Ο προκόπευτος προσταθούσε νά φάν τό κεφάλι τού λιονταριού, πάν την σφραγίδη μέσο στό στόμα του, ένω τό λιοντάρι πολεμώντε νά τόν παταπάρδη από μέσο! Τότε ο βαρδώνος, σ' απότη τό μεταξάν, για μά σάλτο, κατατάνε τους, βγάζει τό μαζαριό του, και κάθει τό λαμπό τού λιονταριού. Επειτα, μέ τή λαβή τού μαζαριού, σπρώχει τό καμπένο κεφάλι, πάν τού λιονταριού, πάν λαμπό τού προκόπευτον, τού τόχοντας!..

Δεύτερη σειρά έπιτυχίας έλεγε ή έπιτης νόστημα τερατολογία «τού άλογου και τού καπανωπιού». Ήδον τη και απότη:

Ο βαρδόνος φτάνει κατάστοπος, καβάλλα, έπειτα από έξαπλητητή διαδρομή, σ' ένα μέρος έρημο και χιονισμένο. Σετεζεύει και γράζει νά βρη ένα δέντρο, για νά δέση τ' άλογό του. Γύρω του, διών, δέν βλέπει τίτοπε. Στό τέλος, άνταστείται ένα σύδερο, πάν έξερει μέσο από τό χιόνι. Δένει τ' άλογο τον, και πέφτει νά πλαγιάση. Τό πρώτο έστινάρια και κυντάει γύρω τον κατάπλητρος: «Αντί τού έρημου, χιονισμένου χόρου, βλέπει πάν είνε πλαγιασμένος δύνατα σε μίαν έσωληρία... Τό άλλογο τον δέν άντασει ποινθενά! Συγχρόνως ένας θύρωνος τόν κάνει νά σπρώχη τά μάτια τού φηλά. Διαπρίνει, τότε, τ' άλογο τού κεραυνούσαν, στήν πορφητή της έσωληρίας (από ήταν τό δίσερο, πάν είχε δέσει τ' άλογό του!) είχε λιγάσει, στό διαδικτύα τής νίγτας... Κι απότης μέν είχε σκεπάσει, άπωθραδίς, και τήν παρέα ψέμματα...

Τρίτη ήρθε η ιστορία τού σκυνηγητικού κέφατος: «Εμπαινα στήν πάλι καμαροτός, καβάλλα στό άλογό μου...»

«Ενα βράδυ, πού έκανε κρύο δυνατό, κι η-

Εμπαινα στήν πάλι καμαροτός, καβάλλα στό άλογό μου...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Α'.

ΔΩ α' εδδομήντα πέντε χρόνια, έγινε στηρά 'Αθήνα ήνα μεγάλος φιλολόγος και γάρ, από τον ίδιον ήγουν πού έχουν γίνει ώς σήμερα. Και το περιεργότερο είναι ότι ήγος του και γάρ αυτού έπιστρεψε ήνας... Βούλγαρος. Κατά την ποιητική δημιουργία του 1860, το βραβεύτη το έπιστρεψε ως τη στην ίδια έποιηση στην ίδια ποιητική, ο Γρηγόριος Σταύροδης, Βούλγαρος, άλλα «αιγαλέα». Ωστις ιδιαίτερα τόνον έπιστρεψε στην ίδια ποιητική, και πάσα μεν ήπατα γιατίλιαν ό Σταύροδης θύμι το ίδιον παραστάτω. Πώς το παρόν, διά της έξτασης πατά πόσον ήπατα αύξεις να πιστή το βραβεύτη.

Τί ήπατα λοιπόν το βραβευθέν ποίημα τον τίτλο: «Ο Αριανός Σταύροδης;» Ένα απέλειμό το ποέμα ήταν έξτασις μαρφάτι στην ίδια ποιητική, ο ίστοριζός Άλ. Ραγκαβής. Παπαρογιάντονος και ο διαλογιστής και λογος Άλ. Ραγκαβής. Έπειτα λοιπόν νύ περιεμένη πανεις από τον διάνοιαν λογίους μά και σωτήρι και δίσκων. Τα πρώτα όμως δεύχονται ότι συνέβη το αντίθετο. Γιατί το έργο πού βραβεύθηκε δεν απέχει καθόλου.

Μά τι έπισταν, θά φωτίσετε, ο διού από τον ποιητή; Πώς γεγάπητην ήταν έποιηση; Στο διόρθωτα αιώνα απότομη ήνας άλλος σοφός της έποιησης και ποιητής συγχρόνως, ο Θ. Ορφανίδης, μ' ήνα τον βιβλίο μέτρο 240 σελλάδες, στο διάνοιαν ξεκουρεύει το βραβευτέο έργο και περιλογίζει άγριας τον κριτή του.

Ο Ορφανίδης είλεκε λόγους να θυμάσιο, γιατί στον ίδιο έπεινο διαγωνισμό είλεκε ίποδάλει και ήνα διού τον έπισταν, τον «Αριανό Μηνώ», έχον ώς θέμα ήνα έπεινο Σταύροδη Χαϊκό, της έλληνης έπανωστασιών.

Μά είλεκε άσσανα μεγάλο διάλογο νά θυμάσιο, γιατί το βραβευθέν ποίημα τον Σταύροδη ήταν οίτηρό. Νά μερική στήνει τους:

«Ως χειλίδονες εύλαλοι (!) σπέσπαταν ήσυχως (!) την Νέδαν από το ψυχρόν ππώμα, τίς δύναται θητός ν' ακούει μειαλίχως (!) γυναικού φθούρων μελιχρόν (!). Αχιμέτ διλοκοκή, απάνγεας είεις τά δάση τού Σφετιγγάρδου τού Κατήνη, δηι ένισπονται αινόν έγιούται νό βιάσση τού γείτονος τίν γαμετήν (!). Ο έποντος Αέδουροχιμάν, ούπερ ποτέ ή σφάρα δεν έσφαλλε ή μναΐδης (!), ένω έπέτων τά πηγά κι έσχιζον τόν δέρα τά φούνεν διεύ ποιηδής (!).

Μετά τό παραπάνω δευτηματόλγο, δέν πιστεύω νά χρειάζονται και πειστόστερες έξτρησις γιά τούς στίχους, τή γλώσσα και τήν έννοια τού ποιήματος. Άλλ' ίδιος θεωρεί τό λόγο στον Ορφανίδην. Γράφει λοιπόν ο ποιητής τον «Τίρι Λίρι» γιά το βραβευθέν ανοικτόμαρτυρα:

«Ασπον, ποίημα μή έχον μύθον, ποίημα έχον στιχονύγιαν έξαρχοπονικήν, ποίημα στερούμενον ίδεον, είκόνων, περιπτειών και έχον γλώσσαν μακαροσκήνην, σημανεμένην μίγδην έν χθιδίον και έξ αρχήστον λέξεων, ποίημα τέλος πάντων κινούν ή τού οίκτου τό πικρόν μειδίαμα ή τήν άηδιαν, διατί τό διονυάζεις ποίημα, κύριε ποιητά τής «Παραμονής»; (Έννοει τον Ραγκαβήν). Διατί τό βρα-

ταν ήλια παγωμένα, ο βραδώνος πού είλεκε πάπει κινηγή, έχασε τούς συντρόφους του. Δοκιμασε νά τούς καλέσση με τό κινητητικό του κέρασ, άλλα διού κι' διν φυσισής, κανένας ήγος δέν έθγανε απ' αυτό... Απελύτωμένος τότε, έψικε νά βρη έναν κατάλιπα, γιατί νά περιφέρη τή νύχτα, κι' ανάκαλύψε, στό τέλος, κάπιο τάχιν. Μπήκε μέσα, κάθησε στό τέλος για νά ζεσταθή, κοκκιλιασμένος καθώς ήταν απ' τό πορώ, άφού πρόκειται στό κέρας του σ' ένα καφρί, δύτιλα στή φωτιά. Σέ λιγάκια, ένω κοινέντων με τόν ξενοδόχο, τό κέρας έψικε νά σαλτείη μοναρχό του! «Ολοι τάχασταν... Ο βραδώνος ήμως κατέλιπε και τούς έλιπε τήν απόρια: Οι ήγοι τού κινητητικού κέρατος είλεκαν παγώσει απ' τό πορώ, και γι' αυτό δέν μπορούσαν ν' άκουστούν, τήν ώρα πού φυσισής μεσ' στό διάστημα. Μόλις ήμως τό κέρας βρθήκηρε δύτιλα στή φωτιά, έλιπεσαν σε λίγο απ' τή ζεστα, κι' άρχισαν ν' άκουγονται στό κάνιν...

Αντές θεωρήθηκαν ώς ή καλύτερες τερατολογίες τού βραδώνου Μυκηναϊκέν, στό διαγωνισμό.

Τό στήν πού γεννήθηκε κι' έγιος, έχει απαθανατισθεί με τ' ίδιονα «Η Επανήλιον τού Ψεύδουν.

Αντές είνε ή παραματοπή ίστορια τού δημοφιλούς βραδώνου, τού όποιου τήν μπαρζή, παρ' άλλες τίς ίστορικές έξαρχιμόσεις, έπιστρεψαν ν' άφωνται μερικοί, μποτσηρίζοντας ότι, κι' έκεινη, είνε... ψέματα!

(Ένας λυσσάδης φιλολογικός κακυγάς Θ. Ορφανίδη—Άλ. Ραγκαβή)

Επένεις, κύριε παθηγητά, διατί τό έπαινεις, κύριε είσηγητά; Διατί ήνουμεταις τούς έξαρχοπονικούς στίχους του μαργαριτάρια, κύριε πρώην;

«Νά σου είπω έγω απότο τό διατί δημοσιά, έγω, τόν δηποίου πρόπει πά φοβείσαι εν τῷ μέλλοντι ώς τόν μαδρούς σου διάσελον. Διά νά ταπεινώσης έμει, τόν γενναίος καταπλεγήσαντά σε είς τό Συνέδριον τών Ελλανοδικών τής πρώτης Ελληνικής Έκθεσεως, όπει ηθηληρες νά ένδισης έγγραφως τήν διομέλειαν απότο. Διά νά ταπεινώσης έμει, περι τών ποιήσεων τού δηποίου έμαθες ότι γράφει εύγενης ή Γάλλος άθροιν είνε τό κλασικόν πειραικόν «Επιτεώρησης τών Δύο Κόσμων».

«Διά νά δειξεις τήν αποστοφορην σου είς τά ίερά θύματα τής Χιον και είς τόν Κανάρην, τόν δηποίου μαστίς και τό δηποίου τά ηρωικά κατούθωματα σχετίζονται με τήν υπόθεσην τού ποιήματος μου.

«Διά νά ταπεινώσης τόν χρηστόν τόν Βεργαρδάκην, ποιητήν τών Κυψελίδων», διστις δέν απονούδει στρατιωτικά, άλλ' είδικως άρχαιοιογίαν και είνε έπιφοβος έν τῷ μέλλοντι. (Ως γνωστόν, ο Άλ. Ραγκαβής είστουν στη Στρατιωτική Σχολή.)

«Διά νά καταστήσης γελοίον τόν ποιητικόν διαγωνισμόν, είς δην και στήν κατέβησης μέ τήν προκομένην μετάφρασίν σου τού Τάσσου και απέντυχες, και νά τόν καταστρέψης, εί δυνατόν, διότι κατ' ετος γενναίο ποιήματα επικινδύνα, ένώπιον τόν δηποίου τά ίδικά σου πειραφρητικών λησμονούνται. Τά δέ συγχαρητήρια τών διανομέων τού νέου έποιους, τά δηποία μας δημοσιεύεις εσχάτως, θεωρούνται σκύβαλα, μή πειραμούντα τιμή είς τόν Σκάκιον αυτόν.

«Ναι, άλ. Ραγκαβής είς τόν έσχατως δημοσιεύετά τόμου τώμον τών «Ποιήσεών» του, περι τόν δηποίου μοῦ έφω μού ή τη γενναίον έποιον αρθρον, συμπεριέλθεις και τά κατά τό νέον έποιος στιχάρια, τά δηποία οι διανομεῖς τών έφημερων, χρονινών άργυρολογίας, διανέμουνται. Τουαντόν άνως σοβαρά ποιήματα δέν κατέβησθαν γά δημοσιεύσασι ποτέ σύες οι Σούτσοι, ούτε έγω, ούτε ο Ζαλοκώτας, ούτε ο Παράσχος, ούτε ο Καρδής, ούτε οιδείς τόν ποιητών, τάν και ποιούσθηκεντες έποιημάτων, συνέγραψαν άκετα.

«Έκφραζομαι, άναγνωστα μου, ίσως πικρώς και απότομως. Άλλα τίς μ' έβιασε είς τόντο. Έγινα έγω, δ' ειρηνικάπερος τών άνθρωπων, έξ άνάγκης οργαδίσας και πολεμικός. Άλλ' ο πολεμιστής μορφώνται τόν πολεμούτην.

Καταστάθηκεντες ή άργια επίτευξα τόν Ορφανίδη και τάπα τού Ραγκαβή. Διότι μενάζα έπεινον κηρύττει ένοχο, διότι ο Παπαρογιάντονος, ξένος γιά τήν ποιήμα, ύπόγραψε άπλως, με τήν πονηρά ποτέ από τήν Πανεπιστημίου, τήν Ραγκαβή.

Δέν έπειτασθες ήμως ώς έδω ό καινηγάς. Εφτασες, άπαντας πρωτότοπος, και στής έφημερων, διότες οι διανομεῖς κατά τόν έποιον, συμπεριέλθεις και τής ποιωστικές των συμπατήσεις. Και άλλες πήραν τό μέρος τού Ραγκαβή, άλλες τόν Ορφανίδην. Φινικά, άσσα έφημερων, ποτέ έδιναν, ώς επί τό πλείστον, οι δύο ένδιαιρεφρόμενοι. Ο Ορφανίδης μάλιστα, έξ φύσεως καινηγής, ίντηρη αριθμητικής πολλά από απάντα τά δημωσιεύματα με τό διόνομό του. Ο Ραγκαβής ήμως, με τήν πονηρά ποτέ απότομηση στό διαλυματικό επάντημα.

«Τί πομπίσεις, χρωφέι στόν Ορφανίδη, έπειδη μέ τής φωνάρες σου έπειταχες νά άποκτησης θέσιον κοινωνικήν, οίχιαν και κήπον, ποτενέις ότι μέ τής φωνάρες δύνασαι νά καταθεξούσις και τά πλατείες»,

«Άλλ' άν τό Σταύροδης έδριξε, κι' άλ. Ορφανίδης δέν έχωράτεν. Και σέ με απάντηση του στό Ραγκαβή έγραψε:

«Ο Βολταίρος έλεγεν ότι ή συνήθης προσευχή του πρόδε τόν Θεόν ήτο: «Θεέ μου, κάμε τούς έχθρους μου γελοίουν!». Τελευτών και έγω, τόν δειβαώ ότι ή συνήθης προσευχή μου πρόδε είνε: «Θεέ μου, έλέπον τόν γελοίον Ραγκαβή!».

Θέλοντας νά δειξεις έποιημάτων, γράψαν τά μάμπατα:

«Δέν βλέπεις, παδί μου; Σέ ίνομάζει Βούλγαρον, ένω οι Βούλγαροι είνε άδυθησον μας, σέ απάντηση Σάνχο Πάνσας. Και ήξενεις τί ήτο στό Σάνχο Πάνσας; «Ητο κακούργος! Ψάλλε τον λοιπόν καλό και άρρες τήν έποιησην κατά μέρος!».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό β' και τελευταίο μέρος.

Ο Θεόδωρος Ραγκαβής.